

1150.

Когато Дявола си прибере Тирана,
Около него всичките агенти,
Съветници, отбрана и охрана
Се обявяват в хор за дисиденти.

Отдавна го презирали, но тайно,
Не одобрявали делата неморални
И често се разкайвали безкрайно,
Дори помагали на хора нелегални.

И продължава тази гнусна тиня
Най-безнаказано да си живее
Във злата политическа пустиня,
Където слънцето на ада грее.

Нищожествата нямат свое име
И за това са трудно уловими.

1151.

Във лудниците (важни заведения!),
Постъпват само граждани честити,
А болници за цели учреждения
За съжаление не са открити.

Внушителни по брой са кандидатите –
Отдели, министерства и държави,
За ненормални са общопризнати те,
Но няма кой от тях да ни избави.

Към ООН с такава цел лечебница
Била би и полезна и уместна,
Когато здравни санкции потребни са
За спиране на лудост повсеместна.

Но тя ще среща постоянно “вето”
Докато излекуват ООН-ето.

1152.

Победен гол!.. Не бе ли от засада?
Човечеството цяло е във трепет –
Кой ще спечели Главната награда?
Кого неистовите викове подкрепят?

Министрите са около двайстина
И вят вкупом в общата гълчава,
Едни са местни, други от чужбина,
Дошли за кеф и за държавна слава.

Ори ефирът, вестниците всички,
Не са заети с нищо друго днеска,
А дружно истерици с истерички
Са завладяни от всеобща треска.

Завръщат се към делничната проза
До следващата масова психоза.

1153.

Търкалят се парите по тревата
И топката отчаяно ги гони...
Какво е интересно във играта,
Че в нея се изгарят милиони?

Изкуствени вълнения създава
Препълнената паст на стадиона,
А чрез купуване на чужда слава
Там зрителят се чувства със корона.

И нищо не се крие зад парите –
Тук хляб, продукти, ценни стоки, няма,
А само часове и дни убити
В измислената спортна мелодрама.

Но в тази обстановка без съмнение
Тълпите лесни са за управление.

1154.

Вописе Конституционализма,
Че с него рядко се съобразяват
И го затварят при феодализма,
Докато сговорчив му стане нравът.

Не е ли извънредно интересно
Добри закони и навред признати,
Прилагани от всички повсеместно,
Да водят до различни резултати?

В едни страни на правдата са крепост,
А другаде противници открити
И израз са не само на нелепост,
Но острие в ръцете на бандити.

Законите проличат на тояга,
Зависи кой и как ще ги прилага.

1155.

Оръжие, принадлежало на прочутия мафиот Алфонсо Габриел, по-известен като Ал Капоне, е продадено на търг за 109 хил. долара.

(Световна новина)

В гората брадвите не са на почит,
Витаят сенки на убитите дървета,
А дънери изкоренени сочат
Към Мъдростта от Глупостта превзета.

Не е така обаче в обществото,
Човека слави своите палачи,
Цени с любов оръдия на Злото
И неотклонно към смъртта си крачи.

Ако на Брут камата се намери,
На Борджия отровните кинжали,
Или перото на Алигиери,

За много злато биха се продали
Със вяра, че човешките предмети
С човешките души ще бъдат слети.

1156.

На божествата висшето сдружение
Към Саваот отпрати обвинение,

Че чрез преразход на свещена кал
Едно човече малко е създал

И вместо то да си живее солово,
Направил го впоследствие двуполово

Във разрез със Космическия ред
И с помощта на Дявола проклет.

Проекта на присъдата си внесоха
И без забавяне я произнесоха:

Да бъде разпнат в целия си ръст
Върху съзвездието Южен кръст.

Човечето остана с порицание
И с Ева да е в брак за наказание.

1157.

Свидетел, който лъже, се наказва
Освен ако е виден историк,
Обречен неотклонно да доказва
Палачът роден колко е велик.

И колкото и да е той бездарен,
И колкото и да е той жесток,
Е нарисуван като лъчезарен
Безсмъртен полубог и даже бог.

А историкът все така безсрамен
Гордее се, с което е създал,
И е закичен със червенознамен
Медал за правда и за идеал.

Наградата за ролята му кална
На подлостта е пропорционална.

1158.

Наемният убиец е нормален,
Душевното му здраве – безупречно,
Похватът – строго професионален,
А милосърдието – безконечно.

Той люби жертвата си напозната,
Чрез гибелта ѝ той се препитава,
Свободно време дава му съдбата
С творби духовни да се занимава.

Не винаги убива със куршуми,
Понявга с помошта на документи
И чрез пропити със отрова думи,
Подхващани от тайните агенти.

А кризата на съвестта поемат,
Които плащат, за да го наемат.

1159.

«Управителният съвет на Писателския Съюз намира, че съгласно чл. 14, ал. 1 от съюзния устав 29 членове следва да бъдат заличени от списъка на съюзните членове». Протокол номер 4 ма СБП от 14 ноември 1944.

Поетите членуват във съюзите,
За да си мерят всекидневно музите,

Коя от всички по предназначение
Е с най-добро партийно поръчение.

Тълпите талантливи чакат включване,
А грешните ги готвят за изключване.

Довчерашните правоверни граждани
Минават курса по самоизяждане,

Защото на Политбюро в подмолите
Сменяват често на състава ролите.

Остават най-накрая най-покорните,
Но за беда съвсем неплодотворните.

На входа на Дома им надпис свети:
“Съюз на прогресивните поети”.

1160.

Да, има занимания където
Днес Непочтеността е задължителна –
В съдилища, в бардаци край морето
И в Партията безнадеждно бдителна.

Освен това Тя е и неизбежна,
Не Я ли спазваш – вълн си от системата,
Душата щом е неблагонадеждна,
Съперниците ти във миг превземат я.

По този съдбоносно ясен начин
От лични качества стават групови,
Законът Й от масите е тачен,
Макар и да е ограден от трупове.

В подобни трансформации съдбовни
Отделни личности не са виновни.

1161.

Сънувам, че съм бил какво ли не –
Поп, политик, казашки атаман,
Ловец и собственик на кафене,
Но никога на сън не съм пиян.

На сънищата в чудната страна
Не се употребява алкохол,
Дори в езическите времена
Трезвеността била е монопол.

Пияниците са на сух режим
И бодри трезвеници са на сън,
А алкохолът – блян непостижим,
Е там заместен от камбанен звън.

Морфей, като завършек, за награда
Им праща сън, че се намират в ада.

1162.

«Гладните изяждат боговете си!» Ив. Радоев

Във старческият дом на боговете
Е пълно с някогашни божества,
Огрявали със святост вековете,
А днес без пенсия и без права.

Къде са Зевс, Юпитер, Марс, Юнона,
Амон-Ра, Озирис и Ариман? –
Вместо на трона златен пред амвона
Се крият зад музеен параван.

Те всички някога били са вечни
Сред храмове строени с кръв и пот,
Богували чрез сили безчовечни
И властвали над смърт и над живот.

Сега за пример са предназначени
На боговете, още несвалени.

1163.

Нищожества, дарени с много власт,
Са тежко наказание за гения;
Той длъжен е да помни всеки час,
Че трябва да възпява чужди мнения.

Чета за Кант, Волтер, Есенин, Блок,
Да Винчи, Гьоте, Пруст и Микеланджело,
Как кланят се на цар или херцог,
Макар и със помръкнало от свян чело.

Владетелят на звездни висоти
Е длъжен да трепери пред безличия
И с унижения да заплати
Тук-там подхвърляните му отличия.

А бягството от злото на властта
Го води неотклонно към смъртта.

1164.

За гена на Несправедливостта
Отдавна се говори и се пише,
Дали дошъл е с вирус на властта
Или е присаден от Бога свише.

Той може дълго в ДНК да спи,
Но щом от него се усети нужда,
Повежда молекулните тълпи
И към победи славни ги подбужда.

Това, което се постига с труд,
Несправедливостта го получава
Чрез заповед от важен институт,
Призван властта да олицетворява.

Обхванал на страната всички зони е
И се нарича Славно Беззаконие.

1165.

Опитвам се да изнамеря фраза,
Неказана за добродетелта,
С която обществото да предпазя
От пристъпите на престъпността.

Уви! Отдавна всичко е известно,
Разкрито от велики умове –
Че е добре да си живееш честно
И Бог във рая ще те призове.

Това от малки знаят го децата
И го погребват в своите души,
А там, ведно с лика на Свободата,
Наивниците то ще изкуши.

Те никога напълно не измират,
Защото все отнякъде извираат.

1166.

*Аз съм щека за ски,
загубена от влюбен скиор.
Васил Прасков.*

Безмислените текстове не са ли
Богатство на свободното ни слово? –
Прилежни автори са се старали
Да оплодят света със нещо ново.

Нима ще обвиняваме творците,
Че опитът изглежда неуспешен? –
Навярно в текста има тайни скрити,
Неведоми за гражданина днешен.

Те ще зарадват бъдните години
Със непомръкващата си идея,
Но доста време трябва да измине,
Читателят готов да е за нея.

Единствено спечелено отличие
Сега е искреното безразличие.

1167.

Защо във редовете на войската
Човек от единица става нула?
За помощ призовавах аз Съдбата
Лица на тази тайна да разбуля.

Но тя отдавна крие я грижливо
Със цел по-лесно да ни управлява –
На разума великото огниво
Е във войската с незавидна слава.

Войникът мре под строй незабелязан,
Обикновено придружен от други,
Прострелван, смазван, мушкан, сечен, рязан,
Безимен със безименни заслуги.

Той спи, лишен от име, но велик
Във гроба на Незнайния войник.

1168.

Изгарящо човеколюбие
Се скита бодро по Земята,
Известно то със ласките си груби е
И със греховна страст към Свободата.

Пригръдката всеопрощаваща
Според традицията древна
При диктатурата е задушшаваща,
При демокрацията - задушевна.

Редуват се последователно,
Старателни и безпощадни,
А гражданин, макар необезателно,

Възможно е и в двете да попадне
И види, че и в двата им отбора
Участват все едни и същи хора.

1169.

*“Scratch a moralist, and you will
find a hypocrite” W. Shakespeare,
“Measure for Measure”.*

Отдавна най-големите убийци
Се славят с тънък вкус към красотата
И подвизите си на кръвопийци
Прикриват с аромата на цветята.

О, колко страстни колекционери
На диаманти, перли и картини
Сред техните редици ще намери
Свидетелят на мрачните години!

Той там ще се натъкне на особи,
Които разумът да разбере не може:
Подреждат в сбирки, като свое хоби,
Очи човешки и човешки кожи...

Това е мерзко, възмутително, безбожно
И всички мислят, че е невъзможно.

1170.

Износването на слуги-подметки
Е крайно поучителен процес,
Чрез който сталинските петилетки
След всяка грешка чистят своята чест.

Палачът, цял в невинна кръв оплискан,
На смърт осъден е от друг палач,
А той на свой ред е от страх притискан,
Че трябва да създава смърт и плач.

И доминото на смъртта отново
Поема по отъпкния брод,
Където и чрез брадва, и чрез слово,
Палачи хранят гладен ешафод.

Остава безпогрешен на Земята
На цялото човечество Бащата.

1171.

Поета пее, но възпява трудно
Освен ако желае да е шут
Или със съвест, спяща непробудно,
Или ако наистина е луд.

Но Партията многомилionна
Душите вика на банкет с концерт,
Където на Политбюро в салона
Поета е най-вкусният десерт.

Душата му поднася се на блюдо
Пред най-великия партиен мъж
И става като в приказките чудо,
Той я поглъща цяла наведнъж.

Поета вече е с червена слава
И Партията си с любов възпява.

1172.

Какво ли означава за планетата
Появата на белия човек?
Той няма здравината на дърветата,
Нито е издържлив на студ и пек.

Но нейното космично съществуване
Закратко той изкорен промени
Във името на общото добруване
През близки и далечни бъднини.

И всичко е на Разума с участие,
Невиждано в природата преди,
Където неговото пълновластие
Навред оставя паменти следи.

Следите очевидно са безспорни,
Но всичките дали са благотворни?

1173.

Облагат ни със данък безотчетно
За много качества на личността
И ние плащаме ги съответно
С безсрочния си влог на съвестта.

Ненавист, завист, ярост, гняв и злоба
Са всичките на облекчен режим,
Дори се опрощават чак до гроба,
Защото пазят строя ни любим.

Достойнство, гордост, чест, са под възбрана
Уж временно, но всъщност доживот,
Във личността са като жива рана –
За вражески говорят произход.

Към смелостта законът е най-твърд.
Тук няма вноски. Данъкът е смърт.

1174.

От правдата едни се разболяват
В началото на своя земен път,
Но после болестта преодоляват,
Напред към светли бъднини вървят.

При други правдата не си отива,
Загнездва се в нещастните гърди,
Като каверна в тъкънта се влива
И кървави са нейните следи.

От ЦеКа бе закупена ваксина,
За да предпази простия народ
И тя добре подейства на мнозина,
Спасявайки безценния живот.

Малцина ваксинирани не бяха
И те навреме вечен сън заспаха.

1175.

Най-важното за всеки от тираните
Е трайната му дружба със Смъртта
И жаждата му да е сред призваните
Жреци на всички знания в света.

На ум и разум учи агрономите,
Пчеларите – как да събират мед,
На звездобройство учи астрономите...
Освен това е пръв езиковед.

Сдружение на маркосъбирачите
На неговото име има хор,
Дори успехът на гробокопачите
Е свързан с бащинския му надзор.

Затуй си мисли, че ако умре,
Животът в цялата страна ще спре.

1176.

Каква наслада дивна за душата
Е сгромолясълият се тиран!
Портретът му навсякъде в страната,
Доскоро свят, сега е с кал облян.

Тиранът е обхванат от покруса.
Къде изчезна вечната любов?! -
Зовяха го наместник на Исуса
И просеха от него благослов!..

Сега от всички той е изоставен,
Оприличават го на жалък скот,
Пред съд тълпата иска го изправен
Ведно със многолюдния му род.

Да знаеше латински... В своята горест
Повтарял би “O tempora! O mores!”

1177.

Убийството привлича журналистите
Със някаква неукротима мощ,
Защото носи в себе си най-чистите
Им чувства към ЦеКа, народ и вожд.

Те тайно си представят репортажите
Ако в партиен дом избухне взрив
Как търсят оцелели по етажите,
Но там не е останал никой жив.

А връх на тяхното въображение
Е сцената как вождът е убит
След вражеско успешно покушение
И всички си придават скърбен вид.

Това във паметта им е готово
В очакване да стане живо слово.

1178.

Придворните писачи имат фокус,
Чрез който да приветстват всеки път
На вожда си спокойната жестокост
И с “неизбежност” да я обяснят.

“Уби със санитарна цел хиляда,
за да възспре бунтовния пожар
и за това награда му се пада –
корона на всевластен господар.”

Така се ражда всяка диктатура –
Отровен плод на мамещи мечти,
Разстрелите са тяхна гарнитура
И вождът с всички ще се разплати.

Обаче той, каквото и да прави,
В кръвта на жертвите ще се удави.

1179.

Открих една задруга на писатели,
Съставена от ярки светила,
Те всички са партийци и приятели
С белязани от гения чела.

И всяко тяхно важно съчинение
Се възприема с искрена любов,
Било роман или стихотворение
Със предговор от виден философ.

Един друг се представят за класици те
Във речите при всеки юбилей,
От Вожда проверяват се редиците,
А от Парнас доставя се елей.

Световната общественост е в грях,
Че нищо не е чувала за тях.

1180.

И клетвата за вярност – нещо свято,
Останало от стари времена,
Превърната е във търговско злато
И като злато има си цена.

Купува я диктаторът редовно
На едро и спестява някой грош,
А поданиците му поголовно
Се вричат да обичат своя вожд.

Наивната лъжа неимоверна
Осигурява стопроцентен вот,
Но вместо чиста обич злоба черна
Натрупва се сред гладния народ.

И клетвата от дълг на съвестта
Превръща се във примка на врата.

1181.

*...To define America, her athletic Democracy...
Walt Whitman "To Foreign Lands"*

Коя ли от добрите демокрации
Не е отлично атлетична днес?!
Демократичните им декорации
Са плод на атлетичния прогрес.

Изпъкват мускулните убеждения
Над пълните със праведност слова,
За да се стигне до еднакви мнения
Във спора за човешките права.

Обхванати са всички институции
От принципа на атлетичността,
Той побеждава много конституции –
Единствено по-силна е Смъртта.

Така е днес. Така ще бъде утре,
Страната щом е във властта на мутри.

1182.

Без да се хваля трябва да призная,
Че преведен съм и готов за рая,

Но съобразно райските закони
Небето разделено е на зони:

Еврейска зона, после християнска,
А между тях и зона мюсюлманска.

И трите за редовни са признати,
Отворени за всички абонати.

В едната ръководна сила бяха,
Христос които някога разпнаха,

До тях са инквизиторите чисти,
Във третата – ислямски терористи.

А аз останах да се колебая
Най-подходящата за мен коя е.

1183.

Мечтая за световно безразличие
Към сватби на изтъкнати глупци,
Където милионно безпаричие
Утеха търси в чуждите венци.

Как хората намират основание
Да се заплесват дълги часове
По сватбената рокля на създание,
Защото то “принцеса” се зове?!

Уви, мечтата ми ще е несбъдната,
(Така е с повечето ни мечти)
И сянката ѝ може би в отвъдната
Земя един ден с мен ще отлети.

Ще продължават знатните особи
Да радват своите духовни роби.

1184.

Жозеф Фуше (1759-1829) по време на Френската революция е разстрелвал в Лион по стотици наведнъж с картеч. Наречен е Лионския палач.

Фуше, представител на Сатаната
И пръв пророк на безогледността
Остана ненаказан за вината,
Защото Свободата бе в калта.

Така подготви я за комунизма –
Дзержински беше негов ученик,
Обменяха си опит със фашизма,
А Правдата побита бе на щик.

Тоталният терор! Велика сила!
Разтърси из основи тя света,
Невинни милиони бе избила,
В смъртта открила висша красота.

Фуше, когато Ада го повика,
Помазан беше даже за владика.

1185.

Напред със строевата демокрация
Към хоризонтите на Вечността
С единството на цялата ни нация
Под сянката на посредствеността!..

На Партията верни сме следовници
Кълнем се в идеала ѝ червен,
А нейни генерали и полковници
Ни сочат път към утрешния ден.

Обичаме в ръката им тоягата
И възпитателния им подход,
Чрез който славно ни изстискват влагата
И ни препращат в по-добър живот.

Според свещеното парийно слово
Там ще получим всичко наготово.

1186.

Кумирите – не са ли като въдици
За впримчване на вярващи души?
По време на погроми и оскъдици
Кумирът ли народа ще теши?

О, той го върши при добро заплащане,
Омайва с обещания навред,
Човек със свободолюбиво схващане
Навеки и стократно е проклет.

Тълпите влачат се подир кумира си
Със послушанието на овце
Дордето някой нов кумир намира се -
Без милост и със каменно сърце.

И той отново ги опиянява,
Трагедията за да продължава.

1187.

За “сила” има единица мярка,
На за насилието мярка няма.
Несправедливостта е твърде ярка
И е причина за голяма драма.

Насилието лесно се маскира –
Тиранство, подопечност, робство, братство,
А жертвата му се ориентира
По степените на човекоядство.

Но в най-забележителната роля
Вживява се след социална буря,
Когато според болшевишка воля
То става пролетарска диктатура.

Убийствата с червения топор
Са най-хуманна форма на терор.

1188.

Как ловко ползва своето незнание
Съвременният жрец на Ескулап!
Умът му не познава колебание,
Той с нищо не показва, че е слаб.

Неизчерпаеми му са резервите,
Пред пациентите си той е бог,
А към смъртта привикнали са нервите
И той изпълня плана си във срок.

За хората потребно е разреждане
И той им го предлага с лекота –
Дори без предварително нареждане
Прокарва път към райските врата.

А негови естествени другари
Са всичките попове и гробари.

1189.

Покупка и продажба на Човека
Е строго забранена със декрет
И под международната опека
Изглежда, че нещата са наред.

Но сам когато някой се предлага
Срещу заплащане да бъде роб,
Тогава нищо вече не помага,
Макар и жив той влиза в робски гроб.

Подобни хора, като силуети,
Без воля движат се насам-натам,
От себе си навеки са проклети
И нямат сили да изпитат срам.

Самите те са ярко доказателство,
Че жертва са на собствено предателство.

1190.

Не е ли “Опростачване без граници”
Един самоподдържащ се процес,
Подхранван от посочени избраници
Със малко ум, но със партийна чест?

Чрез тази чест те имат преимущество
Без труд да се сдобият със имот
Или с експроприирано имущество,
Събирано от други цял живот.

Могъщество е всяко опростачване,
Всепобеждаващо по точен план,
И свързано е даже със покачване
На Атлантическия океан.

Кой страшен великан ще се намери
Пред него да издигне бариери?

1191.

Наградите по-много от поетите!..
Какъв прекрасен, щедър, хубав свят!..
И невъзможно е да не усетите
Как бързо гениите се плодят.

Това – добре. Но за беда наградите
Надхвърлят и читателския брой –
Поетите излизат на площадите,
Но там да ги посрещне няма кой.

Организируют устремно “десантите”
С партийните поеми по места,
Но там присъстват само арестантите,
Под строй осигурени от властта.

Впоследствие червената ни преса
Ги хвали като факли на прогреса.

1192.

Бе горд с това, че обитава
Държава на сигурността,
Която щедро уверява,
Че на народа е властта.

В Държавна сигурност закле се
Да бъде верен нощ и ден,
Тя силен символ на прогрес е,
В ръката има здрав остен.

Но по-усърдни бяха други,
На верността му дойде край,
За недостатъчни заслуги
Лишен бе от насъщен рай.

Бе здрав партиен елемент.
Сега е ален дисидент.

1193.

Съдбата е безмилостна към смелите
От времето на първия човек,
Забулени със тайни й са целите
И скрити сигурно ще са навек.

Тя щедро покровителства страхливите,
Които вечно много са на брой,
Без подвизи и битки са щастливи те,
Живеят в мир и в примерен покой.

Какво би станало със идеалите
Ако за тях не се пролива кръв?
Ще бъдат ли съгласни генералите
Да заживеят без човешка стръв?

Това са постоянните въпроси,
Които всяко бъдеще ще носи.

1194.

Децата гледат Правдата в очите
И трудно някой ще ги заблуди,
Докато със позор не са покрити...
Позор не може да се наследи.

Те виждат, че баща им е негодник,
Лъжец, клетвопрестъпник и крадец,
Измамник, спекулант и даже сводник,
Но никога, че всъщност е подлец.

Така устроена е всяка вяра,
Лицето пази със невидим щит,
Продажната ѝ стойност на пазара
Със възрастта добива ясен вид.

Вселената си е една и съща,
Но детската невинност не се връща.

1195.

Ограбиха държавата до дъно,
Разбойничестват, грабят и вилнеят,
А философът се прозява сънно:
“Те няма да посмеят!”

Те правдата успяха да затворят
И красотата нейна да осмеят,
Умниците ни родни с тях не спорят:
“Те няма да посмеят!”:

Навлязоха в училищните зали
И там неистини червени сеят
Срещу народните ни идеали...
“Те няма да посмеят!”

Но те посмяха. Бримка подир бримка
Врата ни стегнаха във здрава примка.

1196.

Автомобил с цена на цяло селище!..
Какъв велик обществен феномен!..
Появата му е прекрасно зрелище
И кой не е от него за пленен?!

Съпътства го възторг на младо множество,
А собственикът е щастлив и горд,
Макар като човек да е нищожество
От най-негодния възможен сорт.

Парите му? Дали са те спечелени
Със прилежание и честен труд? –
Днес властите преследват бедни селяни,
Докато той е с подкупи прочут.

Успехите му до един са скрити
В хилядолетието на крадците.

1197.

Войник със ампутирани ръце
На тържество със млади мажоретки...
Кое превъзходителско лице
Би издържало на подобни гледки?!

Войници с този неопрятен вид
Се транспортират в тъмни камиони
В среднощна доба, в град със мрак покрит,
Без ТВ-камери и микрофони.

Прикачва им се орден и медал,
Но скришом, никой външен да не гледа
Навек неизличимата печал
След тяхната изстрадана победа.

Но ако все пак трябва да ги видите,
Идете във Дома на инвалидите.

1198.

Снегът несетно става на лавина,
А многото човеци на тълпа,
В която по неведома причина
Душа да вдъхне Господ не успя.

Очите на тълпата са безбройни
За сметка на размътения ум,
Чиито мисли, вечно неспокойни,
Се управляват главно чрез куршум.

“Човек-тълпа” – безименна частица,
Подкрепя упорито вожд след вожд...
На бунтовете мрачната редица
От нея черпи страшната си мощ.

Най-странното във нейния живот
Е човекоподобният ѝ род.

1199.

Безмилостната глупост на тълпата
Нараства с нейната големина
И все по-лесно вярва на Лъжата
През всичките размирни времена.

Тя винаги оставя да се води
От призив на съмнителен девиз,
А участта на бедните народи
Е свързана със нейния каприз.

Напира безпросветната ѝ сила,
Сплотила разноликия състав
Във трудно пробиваема закрила
По-здрава от стоманената сплав.

Тя се въззема без предупреждение
И удря в миг като земетресение.

